

[Henry Christensen.]

kvenser af den politik ville være. Hr. J. O. Krag siger til mig: venstre er jo tilhænger af at afvikle beskatningen på produktionsmidlet dyrket jord. Skulle venstre af den grund fortælle, hvordan man skulle kompensere for det? Ja, det mener jeg, naturligvis, for konsekvensen er ganske enkelt den, at det drejer sig om en kommunal beskatning, og når man mindsker den kommunale beskatning af et produktionsmiddel, er det klart, at så er der kun én vej at dække det, og det er via indkomstbeskatningen. Ville det ikke være rimeligt, at landets store oppositionsparti virkelig fortalte befolkningen: vi går ind for en udgiftspolitik, der betyder så mange hundrede millioner kroners merudgifter, og den vil koste skatteyderne så og så meget mere. I stedet fører man den politik at stemme imod den ene indtægtslov efter den anden.

Når man nu til sidst foreslår 1.700 mill. kr.s nedsættelse af udskrivningen, gør man det efter hr. Grünbaums oplysninger dels med henvisning til, at kasseoverskuddet godt kan reduceres noget, dels ud fra nogle forblommede synspunkter om, at der jo er nogle forskellige restancebeløb osv., som ganske vist ikke kommer ind. Man skal altså også kunne betale udgifterne med beløb, som staten ikke får ind i kassen. Det er vist en helt ny form for statsfinansiell politik, vi er blevet stillet over for her.

Jeg synes derfor ikke, socialdemokratiet har fået klaret den del af sin opgave, som går ud på at give os rimelig besked.

Der har også været gjort bemærkninger om samarbejde om forsvarsordningen. Jeg vil gerne gentage, at jeg beklager, at det ikke var muligt at nå et resultat, som 4 partier kunne være sammen om. Jeg har tidligere sagt, at jeg godt kan forstå, at socialdemokratiet på et vist tidspunkt indledte forhandlingen herom med en kritisk vurdering; men jeg synes alligevel, socialdemokratiet skulle have overvundet denne kritiske holdning og erkendt, at her var der et stort fælles ansvar for at søge at nå et resultat. Jeg synes, man stadig væk overser, at vi gjorde et forsøg på at imødekomme synspunkter om forsvarsordningens struktur. Så siger hr. J. O. Krag i dag, at han har skepsis med hensyn til, om det er rigtigt med de store tanks, eller om det er rigtigt

med raketter i forhold til flyvevåbnet m. v. Det tør jeg ikke give hr. J. O. Krag noget sikkert svar på. Men jeg vil gerne sige, at uanset at det er berettiget at stille disse tvivsspørgsmål op både nu og løbende, kan jeg ikke med min bedste vilje se, at dette skulle have hindret, at vi havde optrådt enigt om den organisation af forsvaret, vi nu gennemfører, og som svarer til ønsker, socialdemokratiet har givet udtryk for tidligere, når vi andre var villige til og interesserede i at lade undersøgelse af disse spørgsmål foregå derefter.

Nu jeg taler om samarbejde, vil jeg også sige, at i forbindelse med et udskrivningslovforslag har vi oplevet under en tidligere regering, at man har sagt: skal der nås resultater på et sådant område, kan det være, man imod sin egen vurdering må give indrømmelser til den anden part. Jeg nævner andre eksempler på lovgivning, hvor der var sket noget tilsvarende. Men hvor møder vi nu vilje fra socialdemokratiets side? Socialdemokratiet forsøger at anlægge den tese for samarbejde, at regeringen og regeringspartierne kan vise, hvilke indrømmelser de vil give socialdemokratiet, og når socialdemokratiet så har sagt nej til at være med til et forlig, skulle regeringen derefter være forpligtet til at gennemføre de indrømmelser, der var givet under forudsætning af et forlig. Dette har intet med samarbejde at gøre. Det er den situation, man forsøger at stille os i.

Den skatteudskrivning, som regeringen og de tre regeringspartier i enighed står bag, har en vurdering af det økonomiske og statsfinansielle behov som baggrund. Det er vort skøn, at denne vurdering med de usikkerhedsmomenter, der ligger i den, er rigtig; derfor anbefaler vi udskrivningen gennemført, og derfor må vi naturligvis stemme det dagsordensforslag ned, som socialdemokratiet i dag har stillet.

Endelig vil jeg gøre en bemærkning om markedspolitikken. Jeg tror, diskussionen har bidraget til at fjerne uklarhed, hvis man har troet, der var en sådan. Jeg synes egentlig, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup gjorde det særdeles klart, da han i sit første indlæg anså det for nødvendigt, at vi som hidtil fastholder — nu citerer jeg:

„...også i de nordiske forhandlinger som en forudsætning, at Nordeklplanerne